

[Vagn Bro.]

der vil betragtes som meget agtede Mennesker, en Kappelstrid om at indtage en saadan Stilling. Jeg mener derfor, vi bør faa Lejlighed til at drøfte det foreliggende Lovforslag i et Udvalg.

Jeg skal lige føje til mine Bemærkninger om de Foreninger, der har foranlediget Forslaget, at deres oprindelige Forslag gik ud paa, at Lønnen som Minimum skulde være 800 Kr. og som Maksimum 1 200 Kr. Her kan jeg meget anerkende, at den højtærede Justitsminister ganske har lagt dette Forslag til Side. Et saadant Forslag vilde i Virkeligheden betyde, at man gør Sognefogedstillingen til en lønnet Tjenestemandsstilling, hvad vi fra vor Side absolut ikke mener bør være Tilfældet.

Parkov: Det er formentlig ikke nogen rigtig Betegnelse, man har anvendt her, naar man taler om Lønning til Sognefogderne; man kunde vel snarere sige, det er et Vederlag for et Arbejde, de udfører; for den Løn, der er Tale om, selv om man gik til Forslagets Maksimumsgrænse, vilde i mange Tilfælde alligevel ikke komme til at svare til det Arbejde, de paagældende Sognefogder udfører. Imidlertid, om man nu skal gaa saa vidt, som der her er foreslaaet, at man bliver staaende ved Minimumsgrænsen, men forhøjer Maksimumsgrænsen fra 400 til 1 000 Kr., skal jeg i Øjeblikket lade være usagt. Jeg mener som det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, at det vilde være rigtigt, at Lovforslaget behandles i et Udvalg, hvor man saa kan faa en Del Oplysninger til at supplere de Oplysninger, som allerede findes i Bemærkningerne.

Der er efter min Formening adskillige Steder, hvor det Vederlag, der nu er Tale om paa 400 Kr., er for ringe, men jeg tror ogsaa, man maa i nogen Maade begrænse netop de Steder, hvor der kan være Tale om at gaa betydeligt højere op. Der maa Forudsætningen være, at det er meget tæt bebyggede Kommuner, hvor Arbejdet staa i Forhold til Befolkningstallet og derfor ligger betydeligt over det, som der er Tale om, at en Sognefoged har at udrette i en mindre tæt bebygget Kommune. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at det kunde være af Interesse, skønt der i Bemærkningerne forefindes nogen Oplysning i saa Henseende, at faa at vide, hvilke Hverv man i Almindelighed tideler Sognefogderne, og hvilke Indtægter der dermed er forbundet.

Jeg vil altsaa om den højere Grænse, der her er fastsat, sige, at jeg paa ingen

Maade paa Forhaand kan gaa saa højt, men tværtimod maa mene, at den maa sættes noget ned, og at tillige Forhøjelsen til Maksimumsgrænsen kun skal kunne komme til Anvendelse, hvor der er Tale om meget tæt bebyggede Kommuner, og hvor Arbejdet for Sognefogeden er af en ganske anden Udstrækning end den, der foreligger i de smaa Kommuner. Jeg tiltræder det af Venstres Ordfører fremsatte Forslag om, at disse Forhold undersøges nærmere i et Udvalg. Vi er der villige til at deltage i en Forhandling om selve Lovforslaget.

Rasmussen (Gylling): Ved Behandlingen af Lovforslaget af 1922 enedes man fra alle Sider om at forbedre Lønningsforholdene for Sognefogderne. Man kunde nu naturligvis sige, at Prisniveauet i 1922 var et andet end i Dag, og for saa vidt var der ikke nogen særlig Grund til yderligere Forhøjelse; men det har jo i de senere Aar faktisk vist sig, at der er paalagt Sognefogderne et meget stort Ekstraarbejde. Ikke mindst under de økonomisk vanskelige Forhold er det en meget stor Virksomhed og ofte en tiltagende Virksomhed, og fra Rigsdagens Side paabydes der jo ikke nogen bestemt Løn, det overlades til Amsraadene at afgøre det i de enkelte Tilfælde, hvor en saadan Forhøjelse op til 1 000 Kr. skal finde Sted. Vi finder derfor ikke Anledning til at modsætte os Ministerens Forslag, tværtimod er det jo saadan indenfor de bymæssige Bebyggelser, at der paalægges Sognefogderne et meget stort Arbejde der, for hvilket 1 000 Kr. ikke vilde være for meget. Sognefogderne har ønsket det sat op til 1 200 Kr., men her foreslaar man kun 1 000 Kr.

Selvfølgelig er det rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Vagn Bro sagde, at Stillingen i og for sig ikke kan betragtes som en lønnet Stilling, men i høj Grad maa kaldes et Æreshverv. Det ærede Medlem føjede til, at man skyldte Sognefogderne Tak, men det gamle Ord om Smedens Kat har vel ogsaa Gyldighed i Dag. I alt Fald er Forholdet for mange Sognefogders Vedkommende det, at de føler det, som om de bliver meget lidt paaskønnet for deres Arbejde, fordi de faar saa lidt for deres Gerning, deres Ulejlighed og Tid. Vi gaar derfor ind for Forslagets Vedtagelse, men vi har selvfølgelig ikke noget imod en nærmere Undersøgelse i Udvalget. Der kan der maaske findes en praktisk Form, hvor man ligesom kan begynde at sondre og tage Hensyn til de store Sogne,